Dosarul nr. 2rc-387/23
2-23145829-02-2rc-24112023
Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, Judecător – C. Roșca

D E C I Z I E

19 decembrie 2023 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

În componența:
Președintele completului, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Angela Braga și Viorica Mihaila

examinând fără participarea părților, recursul declarat de ÎCS ”Trigor AVD”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ÎCS ”Trigor AVD” SRL către SRL ”H2O Comerț”, cu privire la încasarea datoriei, a penalităților și a cheltuielilor de judecată,

împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 octombrie 2023, prin care s-a respins cererea de asigurare a acțiunii,

c o n s t a t ă:

Pretențiile din acțiune:

La 12 octombrie 2023, ÎCS ”Trigor AVD” SRL a depus cerere de chemare în judecată către SRL ”H2O Comerț”, solicitând încasarea datoriei în mărime de 18 649, 47 lei, a penalității în mărime de 6 993 lei și a cheltuielilor de judecată.

Concomitent cu depunerea cererii de chemare în judecată, reclamanta a formulat o cerere privind asigurarea acțiunii, solicitând aplicarea măsurilor asiguratorii, sub formă de sechestru pe contul bancar al pârâtului deschis la BC „Moldindconbank” SA, precum și pe toate alte conturi bancare, pe bunurile imobile și imobile de care dispune în limita valorii revendicărilor din acțiune în sumă de 26 411, 74 lei.

Soluția primei instanțe:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 octombrie 2023, cererea ÎCS ”Trigor AVD” SRL cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii a fost respinsă.

Solicitarea recurentului:

La 02 noiembrie 2023, ÎCS ”Trigor AVD” SRL, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 octombrie 2023, solicitând

casarea acesteia și soluționarea prin decizie a problemei în fond, cu emiterea unei noi încheieri de admitere a cererii privind aplicarea măsurilor de asigurare.

În motivarea cererii de recurs, reiterând circumstanțele și premisele înaintării prezentei acțiuni, exteriorizate de altfel prin comportamentul de rea-credință a SRL ”H2O Comerț”, reclamanta/recurentă a menționat că, neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar crea dificultăți judecătorești la examinarea cererii de chemare în judecată și/sau ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Afirmă că, instanța urma a da o apreciere corespunzătoare a faptului că starea financiară a pîrîtului este complicată, ceea ce denotă pe deplin existența riscului de a nu putea fi executată eventuala hotărîre judecătorescă.

Reiterează că, au anexat informația dosarelor existente, mai mult ca atît, de la depunerea prezentei acțiuni, la data de 24.10.2023 altă companie a depus cerere de chemare în judecată privind încasarea datoriilor de la pîrît, cu toate acestea instanța de fond nu s-a expus referitor la această informație și care este un temei suficient pentru asigurarea acțiunii, ceea ce denotă superficialitatea examinării și respingerii ei.

Termenul de declarare a recursului:

În conformitate cu prevederile art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

La caz, Colegiul civil constată că încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 octombrie 2023, a fost expediată părâilor, prin intermediul poștei electronice, la 31 octombrie 2023.

Astfel, în raport cu normele legale citate supra și circumstanțele constatate, Colegiul civil constată că recursul ÎCS ”Trigor AVD” SRL din 02 noiembrie 2023, este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Verificând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma argumentelor cererii de recurs și a materialelor din dosar, raportându-le la normele aplicabile cazului dat, Colegiul civil consideră recursul ca neîntemeiat și care urmează a fi respins din următoarele considerente.

Conform art. 424 alin. (1) din Codul de procedură civilă, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

În condițiile art. 426 alin. (3) din Codul de procedura civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În fapt, după cum rezultă din materialele cauzei, la 12 octombrie 2023, ÎCS ”Trigor AVD” SRL a depus cerere de chemare în judecată către SRL ”H2O Comerț”, solicitând încasarea datoriei în mărime de 18 649, 47 lei, a penalității în mărime de 6 993 lei și a cheltuielilor de judecată. Concomitent cu depunerea cererii de chemare în judecată, reclamanta a formulat o cerere privind asigurarea acțiunii.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 octombrie 2023, legalitatea și temeinicia căreia urmează a fi verificată în prezent, cererea ÎCS ”Trigor AVD” SRL cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii a fost respinsă.

Referitor la prevederile normelor procedurale aplicabile în speța dată, instanța de recurs menționează că potrivit art. 174 din Codul de procedură civilă, la cererea participanților la proces, judecătorul sau instanța poate lua măsuri de asigurare a acțiunii. Asigurarea se admite în orice fază a procesului până la etapa în care hotărârea judecătorească devine definitivă, în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acțiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătorești.

Potrivit art. 175 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, în vederea asigurării acțiunii, judecătorul sau instanța este în drept să pună sechestru pe bunurile sau pe sumele de bani ale pârâtului, inclusiv pe cele care se află la alte persoane, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, judecătorul sau instanța dispune, la cererea participanților la proces, aplicarea și a altor măsuri de asigurare a acțiunii care să corespundă scopurilor specificate la art. 174. Pot fi admise concomitent mai multe măsuri de asigurare a acțiunii dacă valoarea bunurilor sechestrate nu depășește valoarea acțiunii.

În baza art. 177 alin. (1)-(3) CPC, în cererea de asigurare a acţiunii se indică motivele şi circumstanţele pentru care se solicită asigurarea acţiunii. Cererea de asigurare a acţiunii se soluţionează de către judecătorul care examinează cauza în ziua depunerii, fără înştiinţarea pîrîtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Dacă cererea de asigurare a acţiunii este depusă concomitent cu cererea de chemare în judecată, aceasta se soluţionează în ziua emiterii încheierii privind acceptarea cererii de chemare în judecată, fără înştiinţarea pîrîtului şi a celorlalţi participanţi la proces. Dacă cererea de asigurare a acţiunii este formulată în timpul şedinţei de judecată, aceasta se soluţionează de către instanţă în şedinţa respectivă, indiferent de absenţa unor participanţi la proces. Judecătorul pronunţă o încheiere motivată privind asigurarea sau neasigurarea acţiunii.

Instanţa de recurs reţine că asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărîri judecătoreşti definitive.

Colegiul menţionează că, indiferent de forma aplicabilă, măsura asiguratorie ţine de substanța obiectului acțiunii, judecătorul urmând să o dispună doar în cazul

în care, în mod plauzibil, se afirmă un risc al unei eventuale imposibilități de executare, sarcina probațiunii întru aplicarea asigurării este în seama solicitantului, care urmează să prezinte probe pertinente şi să justifice necesitatea asigurării acesteia, iar aprecierea pericolului ţinut de substanţa obiectului acţiunii este la latitudinea judecătorului sau instanţei de judecată.

Întrucât asigurarea acţiunii civile constă din limitări, interdicţii sau obligaţii dispuse în mod operativ de către judecător sau instanţă măsurile de asigurare a acţiunii civile trebuie aplicate cu deosebită atenţie ținând cont de următoarele reguli de procedură: scopul asigurării acţiunii trebuie să fie invocat şi justificat de persoana care solicită aplicarea măsurilor de asigurare.

Articolul 174 CPC enunţă o singură motivaţie de a cere asigurarea acţiunii civile - în cazul în care neaplicarea măsurilor de asigurare a acţiunii ar face imposibilă executarea hotărârii judecătoreşti.

Reieșind din conținutul normelor citate, instanța de recurs reține că, necesitatea aplicării măsurilor de asigurare este dictată de posibilitatea executării viitoarei hotărâri.

Prin urmare, la pronunțarea încheierii privind aplicarea măsurilor de asigurare sau neaplicarea acestora, instanțele vor verifica: - raționalitatea și temeinicia cerințelor solicitantului despre aplicarea măsurilor de asigurare; - probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asiguratorii; - dacă există *periculum in mora* (pericol de dispariție, degradare, înstrăinare, risipire a bunului sau proastă administrare); - asigurarea unui echilibru între interesele părților cointeresate; - preîntâmpinarea atingerii intereselor publice sau a intereselor unor terți în cazul aplicării măsurilor de asigurare; - în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate e în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare; - dacă măsura de asigurare solicitată nu corespunde cu însăși obiectul acțiunii, fapt care este inadmisibil.

În acest context, Colegiul civil constată că, la înaintarea cererii privind asigurarea acțiunii, reclamantul/recurent ÎCS ”Trigor AVD” SRL a invocat doar că, în momentul de față SRL ”H2O Comerț” are probleme financiare, pe rolul instanței de judecată fiind depuse un număr mare de cereri de chemare în judecată privind încasarea datoriei și deja hotărâri de încasare, ceea ce va face imposibil de a executa hotărârea judecătorească.

Raportând dispozițiile normelor citate la circumstanțele cauzei, evaluând soluția primei instanțe prin prisma raționalismului pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Colegiul consideră concluzia instanței de fond una corectă.

În acest context, instanța de recurs reține că asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare, dispuse de către judecător sau instanța

de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive și aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente; au un caracter temporar; au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului; urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Prin urmare, necesitatea și scopul primordial al aplicării măsurilor de asigurare este dictată de imposibilitatea executării unei eventuale hotărâri.

În opinia Colegiului, prima instanță a ținut cont de scopul institutului asigurării acțiunii, circumstanțele și esența litigiului, corect a considerat că asigurarea acțiunii nu este necesară în prezenta speță, în condițiile în care instanța de fond la emiterea încheierii privind asigurarea acțiunii, a verificat obiectul și temeiul acțiunii, a determinat natura litigiului, a verificat argumentele reclamantului referitoare la acțiunile cu rea-credință ale pârâtului, care ar putea pune obstacole în privința executării viitoarei hotărâri judiciare.

În sensul normei legale sus enunțate coroborate cu celei expuse la art.118 alin.(1) CPC, Colegiul conchide că partea care solicită aplicarea măsurilor de asigurare, în speță, reclamantul avea obligația pozitivă de a proba că neaplicarea măsurilor de asigurare va face imposibilă executarea hotărârii judecătorești, sarcină care nu a fost realizată de acesta, or ultimul nu a probat că în cazul dat există riscul dispariției, degradării, înstrăinării, etc. bunurilor reclamantului în vederea eschivării de la executarea hotărârii judecătorești, ceea ce justifică soluția instanței de fond.

Prin urmare, instanța de fond corect a reținut că solicitarea de aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii nu poate fi admisă prin simpla suspiciune de neexecutare a unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii.

Colegiul Civil pentru a se expune asupra temeiniciei și legalității încheierii contestate, relevă că prima instanță soluționând chestiunea privind aplicarea măsurilor de asigurare solicitate de către reclamant a ajuns la concluzia de a respinge cerința respectivă, constatând că solicitarea de aplicarea măsurii de asigurare a acțiunii nu poate fi admisă prin simpla suspiciune de neexecutare a unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii, or din motivele aduse de către reclamant nu rezultă indicii că ar putea exista dificultăți la executarea unei eventuale hotărîri judecătorești de admitere a acțiunii.

Sub aspectul argumentelor invocate de către recurent în cererea de recurs, Colegiul Civil reține acestea ca fiind nefondate și lipsite de suport legal, or, în susținerea cererii de recurs, recurentul nu a invocat nici un motiv plauzibil, ce ar indica asupra netemeiniciei încheierii contestate.

Mai mult ca atât, Colegiul civil relevă că, odată cu solicitarea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, solicitantul urmează să prezinte probe care să confirme necesitatea aplicării măsurilor de asigurare a acțiunii, precum și să invoce argumente care să impună instituirea măsurilor de asigurare a acțiunii.

Astfel, analizând cerința recurentului de aplicare a măsurilor de asigurare sub aspectul rațională și temeiniciei acestor cerințe, Colegiul Civil conchide că, acesta nu a demonstrat care este probabilitatea cauzării unui prejudiciu solicitantului în cazul neaplicării măsurilor asigurătorii; în ce măsură modalitatea de asigurare a acțiunii solicitate e în corelație cu obiectul acțiunii înaintate și dacă aceasta va asigura realizarea de facto a scopului măsurilor de asigurare.

Luînd în considerație cele menționate, Colegiul civil consideră că, instanța de fond just a concluzionat că, în speță aplicarea măsurilor de asigurare nu este necesară, or solicitarea recurentului nu conţine nici un argument privind necesitarea şi raţionamentul aplicării măsurilor de asigurare şi imposibilităţii executării hotărîrii, limitîndu-se doar la indicarea normelor de drept aplicabile.

La caz, prima instanță întemeiat a stabilit netemeinicia cererii cu privire la aplicarea măsurilor de asigurare solicitate, or, necesitatea aplicării măsurilor de asigurare nu a fost demonstrată de către solicitant, mai mult ca atât, fiind neîntemeiat argumentul că, neaplicarea măsurii de asigurare în sensul solicitat va influența executarea unei eventuale hotărâri judecătorești de admitere a acțiunii înaintate.

Cu referire la argumentele cererii de recurs, instanța menționează că potrivit prevederilor art. 177 din Codul de procedură civilă, în cererea de asigurare a acțiunii se indică motivele și circumstanțele pentru care se solicită asigurarea acțiunii.

Luând în considerație cele relatate și constatate, Colegiul consideră că înaintând cererea de aplicare a măsurii de asigurare, dar și argumentând cererea de recurs, ÎCS ”Trigor AVD” SRL nu a justificat faptul că prin neasigurarea acțiunii, există riscul imposibilității executării eventualei hotărâri judecătorești.

Mai mult ca atât, deși recurentul a invocat existența dosarelor intentate împotriva SRL ”H2O Comerț”, acesta nu a prezentat instanței de judecată careva probe care să demonstreze starea financiară precară a intimatei și respectiv lipsa lichidităților care ar putea fi folosite pentru o eventuală executare a hotărârii judecătorești.

Suplimentar, Colegiul civil constată că în recursul declarat, ÎCS ”Trigor AVD” SRL nu a expus argumentat care acțiuni ale SRL ”H2O Comerț”, pun în pericol posibilitatea executării eventualei hotărâri, nu a invocat ilegalitatea acțiunilor pârâtei/intimată în exercitarea drepturilor sale, precum și nu a indicat care anume prevederi legale și în coraport cu care circumstanțe de fapt ale pricinii au fost aplicate eronat de către prima instanță.

Prin urmare, Colegiul Civil concluzionează că prima instanța a examinat cerința privind aplicarea măsurilor de asigurare sub toate aspectele, creând participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiunilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților

dreptul la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art. 6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

Așadar, afirmațiile recurentului precum că, încheierea instanței de fond este pasibilă de a fi casată, fiind una nemotivată, deoarece instanța a examinat cererea superficial, încheierea fiind emisă contrar prevederilor legislației în vigoare, sunt declarative, neîntemeiate, or recurentul interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar soluția primei instanțe este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material, cu aprecierea juridică cuvenită a probelor în conformitate cu art.130 Codul de procedură civilă și respectării prevederilor art.121, art.122 Codul de procedură civilă.

În consecinţă, instanţa de recurs, prin prisma jurisprudenţei CEDO şi anume cauza Rebait şi alţii contra Franţei, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995, unde Comisia a menţionat că „... art. 6 § 1 al Convenţiei, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanţă de recurs, întemeindu-se pe dispoziţii legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinţei pronunţate de o instanţă inferioară, ca fiind lipsit de şanse de succes", consideră necesar de a respinge şi alte argumente invocate în recurs, mai mult că acestea nu denotă încălcarea esenţială sau aplicarea eronată la caz a normelor de drept material sau procedural de către instanţe.

Colegiul reține și faptul că recurentul contrar prevederilor art.432 CPC, nu a invocat în cererea de recurs nici un argument întemeiat, care ar combate concluziile din încheierea contestată, nu a prezentat careva motive ce ar face posibilă casarea acesteia.

Subsecvent, instanța de recurs relevă că potrivit jurisprudenței CtEDO, recursurile trebuie să fie efective, capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Din motivele sus-menționate, instanța conchide că argumentele recurentului sunt combătute integral prin concluziile expuse mai sus, fiind indubitabil că aplicarea măsurilor de asigurare în speţă nu este necesară, or contravine scopului prevăzut de art.174 CPC.

Prin urmare, reieșind din scopul urmărit de lege, prin instituirea măsurii de asigurare a acțiunii, ca instituție de drept, Colegiul civil ajunge la concluzia că încheierea primei instanțe este legală și întemeiată, iar recursul este neîntemeiat și urmează a fi respins.

În conformitate cu prevederile art. 427 lit. a), 428 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

d e c i d e :

Se respinge recursul declarat de ÎCS ”Trigor AVD” SRL.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 octombrie 2023, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ÎCS ”Trigor AVD” SRL către SRL ”H2O Comerț”, cu privire la încasarea datoriei, a penalităților și a cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
Judecătorul Ana Panov

Judecătorii Angela Braga

Viorica Mihaila